

Sygn. akt IV CSK 218/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 16 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa [...] "B. [...]" Spółki Akcyjnej w B.  
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezydentowi Miasta B.  
o ustalenie,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 16 października 2014 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]  
z dnia 25 października 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) oddala wniosek strony powodowej o zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.**

## UZASADNIENIE

Określone w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pozwany Skarb Państwa Prezydent Miasta B. we wniesionej skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 25 października 2013 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że skarga jest oczywiście uzasadniona, co zachodzi wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Taka sytuacja nie zachodzi w odniesieniu do orzeczenia zaskarżonego skargą kasacyjną, skoro przyjęta przez Sąd drugiej instancji wykładnia przepisów prawa, z których naruszeniem skarżący wiąże oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, ma oparcie w stanowiskach

wyrażanych w piśmiennictwie prawniczym, przy jednoczesnym braku odmiennej ich wykładni w judykaturze.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398<sup>13</sup> § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).

Oddalając wniosek powoda o zasądzenie kosztów postępowania ze skargi kasacyjnej, Sąd Najwyższy miał na uwadze, że jego pismo procesowe zawierające wyżej wymieniony wniosek, zostało wniesione po upływie dwutygodniowego terminu przewidzianego dla wniesienia odpowiedzi na skargę kasacyjną (art. 398<sup>7</sup> § 1 k.p.c.). Z tej przyczyny pismo to nie mogło być uznane za odpowiedź na skargę kasacyjną, gdyż – zgodnie z art. 167 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c. – było bezskuteczne, co wykluczało przyznanie powodowi zwrotu kosztów związanych z jej sporządzeniem i wniesieniem do Sądu Najwyższego.

[aw]